

Rode dromen

D oor Mel Hartman

Jules werd wakker. Hij probeerde zijn dromen boven te halen, echter vruchteloos; zelfs geen flard of een vaag beeld kwam tevoorschijn. De seconden tikten tergend langzaam voorbij, waarbij iedere zenuw in zijn lichaam gespannen stond en zijn hart als een op hol geslagen metronoom tekeering. Ondanks de behaaglijke temperatuur in zijn slaapkamer had hij het koud en waren zijn handen klam van het zweet.

Jules keek naar de muur voor hem waarop lichtgevende cijfers de tijd weergaven. Er waren vijf minuten voorbij sinds zijn ontwaken en ze waren zijn huis nog steeds niet binnengestormd. Dat was goed, heel erg goed. Nu kon hij met een gerust hart opstaan, vandaag was hij nog veilig en vrij.

Hij verwijderde de elektrodenkap die hij, zoals iedereen tegenwoordig, 's nachts verplicht was te dragen en legde het onding op het nachtkastje. De ogen van de overheid, dacht hij grommend, zwierde toen het laken van zich af en stond op. Terwijl hij naar de badkamer liep, bedacht hij dat het toch niet gezond kon zijn om iedere morgen stijf van de zenuwen wakker te worden. Hadden de autoriteiten daar weleens bij stilgestaan? Vast niet. Jules vermoedde dat de bedenkers van dit hele klotesysteem zelf niet met een elektrodenkap sliepen. Of misschien manipuleerden ze de beelden achteraf, zodat ze nooit opgepakt konden worden. Dat leek hem nog het meest aannemelijk. Gesjoemel kwam overal voor en zeker bij de overheid, daar was hij van overtuigd.

Maar goed, hij was een simpele burger en dus verplicht om elke nacht zijn dromen te laten registreren. Als hij dit weigerde, riskeerde hij een gevangenisstraf en daar zat hij nu niet bepaald op te wachten.

In de badkamer ging hij op het toilet zitten. Hij plaatste zijn linkerhand met de palm tegen de muur, waardoor zijn biologische functies afgelezen werden. Een groen licht gaf aan dat hij volkomen gezond was. Ha, het tweede ochtendobstakel is uit de weg geruimd, dacht Jules. En

meteen daarna: stelletje klojocontroleurs, je kan zelfs niet meer pissen zonder angst voor de overheid.

Hij stapte in de stoomdouche en zette die op drieëndertig graden. Het duurde slechts een dertigtal seconden voor zijn dode huidcellen, bacteriën en ander vuil volledig opgelost waren. De spiegel aan de binnenkant van de douche liet hem een gezicht zien met een vale huidskleur en grijze wallen onder de ogen. Hij stapte uit de douche en trok zijn kleren aan. Een eenvoudige, katoenen broek en een trui met V-hals.

In de keuken stonden de koffie en de toast, dankzij de huiscomputer, al klaar. Uit een tube perste hij kaas op het sneetje brood. Hij nam nog een bakje yoghurt uit de koelkast en ging aan de keukentafel zitten. Zijn gedachten gingen uit naar zijn overleden vrouw en nog steeds, na al die jaren, voelde hij een steek in zijn hart.

Vijf jaar geleden, bijna op dezelfde dag, kochten hij en zijn vrouw een luchtwagen. Ze hadden er jaren voor gespaard, geen vakanties genomen en zuinig geleefd om het ding te kunnen kopen. Grondverkeer bestond nog steeds, maar de luchtwagens wonnen zienderogen aan populariteit. Iedereen wilde er zo snel mogelijk een bemachtigen.

Dolblij was Heleen geweest toen ze uiteindelijk genoeg geld hadden en naar een garage stapten om er een uit te kiezen. Met een glimlach dacht hij terug aan haar stralende gezicht en het spleetje tussen haar voortanden, de kuiltjes in haar wangen die hij zo graag zoende en haar warmbruine ogen.

Uiteindelijk betekende de luchtwagen de dood van zijn vrouw. Het was nog in de begintijd van het luchtverkeer en er waren niet voldoende regels en veiligheidsvoorzieningen om de chaotische stroom voertuigen in banen te leiden. Een tiener, die van zijn vader een luchtwagen gekregen had, wilde zijn vrienden op een doller rit trakteren. Het gevolg was catastrofaal. De impact van beide wagens en daarbij nog eens het neerstorten, lieten geen mogelijkheid tot overleven over. Heleen was op slag dood, evenals het groepje tieners.

Een traan rolde uit Jules' ooghoek toen hij dacht aan hoe ze er in het funerarium bij had gelegen. Nee, zo wilde hij zich haar niet herinneren. Hij wilde haar vol energie en levenslust voor zich zien. Hoe ze helemaal opvrolijkte door bloemen in een vaas te herschikken, hoe ze tegen hem aankroop op de bank, enthousiast over een of andere nieuwe cursus vertelde en hem vol overgave zoende wanneer hij thuiskwam van zijn werk.

Na het verorberen van de yoghurt, stond hij zuchtend op en zette de vuile vaat in de afwasmachine. Hij checkte zijn telefoon waar geen enkele boodschap op was achtergelaten. Dat verwonderde hem niet. Hij had geen vrienden en ook geen levende familieleden meer. Hij vond het prima zo. Nadat zijn vrouw verongelukte, isoleerde hij zich bewust van de buitenwereld en beperkte hij menselijke contacten tot de collega's op het werk.

Jules griste zijn jas van de kapstok in de hal, trok zijn schoenen aan en liep naar de garage waar zijn wagen stond. Een oude, degelijke Mercedes die niet kon vliegen. Hij wist zeker dat hij nooit meer een luchtwagen zou aanschaffen.

De lucht buiten was bijtend koud en sijpelde ongenadig de wagen in. Jules zette de verwarming op zijn hoogst, maar het zou nog een tijdje duren voor deze op temperatuur was. Uit ervaring wist hij dat hij al bijna op zijn werk zou aankomen, wanneer het in de wagen eindelijk warm werd. Het was al behoorlijk druk op straat en ook in de lucht, waar de wagens elkaar met een zovend geluid kruisten. Telkens wanneer hij door zijn voorruit omhoog blikte, verwong zijn gezicht. Dat gevoel raakte hij maar niet kwijt.

Even later parkeerde hij op de plaats die voor hem voorzien was, stapte uit en liep snel naar de ingang van het kantoorgebouw waar hij als boekhouder werkte. Zijn adem kwam in wolkjes uit zijn mond en zelfs op die korte afstand voelden zijn handen al gevoelloos aan toen hij de deur opende. Wat had hij een hekel aan de winterse vrieskou!

In het voorbijgaan groette hij zijn collega's en vervolgens nam hij plaats aan zijn bureau. Naast hem zat Paul, een getrouwde veertiger met vier kinderen en een obsessie voor oude horrorfilms. Jules vond Paul's filmrecensies fascinerend. Hij vertelde zo kleurrijk en energiek dat Jules bijna zin kreeg een eigen collectie te beginnen. Niettemin vond hij Paul's hobby gevaarlijk. Wat als hij door het kijken naar een dergelijke film 's nachts erover droomde? Zag de overheid het verschil?

'Goedemorgen, Paul.'

'Hé, die Jules. Alles goed?'

'Prima. Met jou?'

'Alles picobello. Zeg, heb je het gehoord van David?'

'David?'

'Ja, die nieuwe gozer die werkt voor de personeelsdienst.'

'Ik heb hem nooit ontmoet,' zei Jules.

Paul leunde achterover in zijn stoel en kruiste zijn armen voor zijn uitpuilende bierbuik. 'Man, man, man, je gelooft het nooit.'

'Wat dan?'

Jules haalde een dossiermap die hij wilde afhandelen uit een lade en legde hem voor zich op het bureaublad. Omdat Paul niet verder ging, vroeg hij: 'Nou? Wat is er met die David?'

'Wat denk je?'

'Toch niet...'

'Ja, toch wel. Hij zag er nog wel zo aardig uit, zo normaal.'

'Tja, het is niet altijd te zien aan iemands uiterlijk en gedrag,' meende Jules.

'Wat je zegt! Ik heb hem eergisteren nog gesproken. Een beleefde, aardige kerel die al vijftien jaar gelukkig getrouwd is en een hond heeft. Ik heb mensen met honden altijd beschouwd als vriendelijk.'

'Tja,' was het enige dat Jules wist uit te brengen.

'Ongelooflijk. Ik kan het nog steeds niet geloven. Hij werkte hier nota bene. Hier! Volgens mij is dit nooit eerder gebeurd, toch?'

‘Ik denk het niet,’ zei Jules peinzend. ‘En ik werk hier toch al twintig jaar.’

‘Anderzijds...’ Paul keek Jules bedachtzaam aan. ‘Hoelang moeten we nu al die elektrodenkap dragen?’

Jules dacht na. ‘Toch al zeker een jaar of vijftien.’

‘Ik haat die ondingen!’ Paul sloeg met zijn vuist op het bureaublad. ‘Ik vind het echt niet comfortabel slapen.’

Jules trok zijn schouders op. ‘Wie heeft er geen hekel aan die kappen? Zeg, is het bekend wat die David heeft gedroomd?’

‘Nee, volgens mij maken ze dat nooit openbaar. Toch?’

‘Ik hou dat niet zo bij,’ bekende Jules. ‘Ik lees de nieuwsberichten op het net niet eens.’

‘Er gaan geruchten, dat is alles. Hoe dan ook, het moeten gewelddadige en bloederige dromen geweest zijn die David had, anders hadden ze hem nooit opgepakt. En de dromen moeten toch gedurende meerdere nachten voorgekomen zijn.’

Jules knikte. ‘Is hij al schuldig bevonden?’

‘Ja, anders was hij diezelfde dag al vrijgelaten of in ieder geval de dag daarop. Ze houden een onschuldig persoon nooit langer dan twee dagen vast.’

De volgende uren probeerde Jules zich te concentreren op de cijfers en gegevens die voor hem lagen, maar het lukte hem niet goed. Zijn gedachten dwaalden af naar David. Het moest voor zijn vrouw vreselijk zijn om haar man op een dergelijke manier te verliezen. Van de ene op de andere dag weggerukt uit zijn vertrouwde omgeving. Jules vroeg zich af waar ze hen heenbrachten; wat er verder met hen gebeurde. Niemand wist het, maar ook op dat gebied verspreidden zich geruchten. Aangezien niemand ze ooit nog terugzag, waren er vermoedens dat ze vrijwel direct gecremeerd werden.

Ook tijdens de lunch, die gezamenlijk door de boekhoudkundige afdeling genuttigd werd, gingen de gesprekken voornamelijk over David. Het viel Jules op dat, hoewel iedereen die David kende hem aanvankelijk

sympathiek gevonden had, ze na verloop van tijd toch hun mening herzagen. En dat enkel en alleen omdat de overheid beslist had dat hij schuldig was.

‘Hij was misschien wel aardig, maar ik voelde meteen dat er iets niet aan hem klopte,’ merkte een hoogblonde vrouw op.

‘Ja, niemand kan zo aardig zijn. Lid van diverse dierenverenigingen, vrijwilliger bij de brandweer... Dan moet er wel iets schelen,’ meende een andere collega.

‘Die glimlach van hem... je kon merken dat er slechtheid in school.’

‘De meeste seriemoordenaars lijken normaal en aardig, tot ze opgepakt worden.’

‘Zo is het maar net. Kijk maar naar Dahmer en Bundy.’

‘O, ze zitten ook dichterbij, hoor. Nooit gehoord van Dokter O en Vader Blauwbaard?’

Jules volgde de gesprekken maar met een half oor.

‘Wat zou hij gedaan hebben als de politie hem niet had opgepakt?’ Paul stootte hem aan. ‘Jules? Ik vroeg je wat.’

‘O, euh... weet ik veel. Valt het je niet op dat iedereen meteen de overheid gelooft?’

‘Ja, natuurlijk. Twijfel je dan aan hun oordeel?’ Paul keek hem vorschend aan.

Jules stopte de laatste hap van zijn boterham in zijn mond. ‘Nou, wij hebben zijn dromen niet gezien, dus hoe kunnen we dan een oordeel vellen?’

‘De politie zal niet zomaar iemand arresteren, Jules, dat weet je toch. Bovendien ondervraagt een team van psychiaters een verdachte altijd uitvoerig. Als de psychiater David schuldig heeft bevonden, dan zal het wel kloppen. Of ben je het er niet mee eens?’

‘Hm.’ Jules dronk van zijn blikje cola, wat hem de gelegenheid gaf om zijn mening voor zich te houden.

‘Maar wat denk je dat David gedaan zou hebben?’ herhaalde Paul zijn eerdere vraag.

‘Hoe kan ik dat nou weten. Misschien wel helemaal niets.’

Paul negeerde Jules laatste opmerking en zei: ‘Ik denk dat hij op een dag met een pistool naar het werk was gekomen en ons allemaal had neergeknald. Of zomaar op straat mensen had neergeschoten. Of misschien wel zijn vrouw en hond de keel opengesneden.’

‘Doe niet zo gek.’

‘Waarom niet? Het had gekund.’

‘En we zullen het nooit weten,’ zei Jules resoluut, hopende dat hij daarmee het gesprek beëindigde.

Hij vond het vervelend om over iemands leven te gaan zitten gissen en roddelen, zeker als die persoon zich niet kon verdedigen.

Jules kon het gebeurde die middag maar niet uit zijn hoofd zetten. ’s Morgens vond hij het normaal dat hij in spanning aan zijn dromen dacht, maar nu? Waarom? Enkel omdat een collega, die hij niet eens kende, opgepakt was? Nee, daar kon het niet aan liggen. Waar het dan wel aan lag, daar kon hij nu ook niet meteen een antwoord op verzinnen.

’s Avonds laat, na in zijn eentje een fles wijn te hebben leeggedronken, ging Jules met tegenzin naar bed. Hij zag er tegenop om weer die elektrodenkap op te zetten, want het voelde telkens aan als een doodvonnis. Jules handen trilden toen hij de kap van het nachtkastje pakte en op zijn hoofd bevestigde.

Het was geen fijne gedachte dat een of andere infiltrant zijn dromen kon inzien. Uiteraard was het niet zo dat er continu iemand zijn dromen bekeek, dat zou een onhaalbare taak zijn en teveel personeel vergen. Nee, de centrale computer van de overheid gaf alleen een alarmsignaal af wanneer er bloed, agressief gedrag of wapens in de dromen voorkwamen. Ook dat was echter niet voldoende om een troep politieagenten in je huis te verwachten. Enkel wanneer de persoon in kwestie meerdere nachten achtereen of ononderbroken in een korte tijdsperiode eenzelfde ‘verkeerde’ droom had, werd hij opgepakt. Hoeveel nachten of dromen, daar had Jules geen flauw idee van en dat maakte het natuurlijk allemaal nog erger.

Het was het gevolg van enkele vooraanstaande wetenschappelijke onderzoeken die hadden uitgewezen dat dromen aangaven of een persoon aanleg had tot psychopathisch gedrag. De onderzoekers beweerden zelfs dat ze zo preventief moordenaars konden vatten, nog voor ze een misdaad hadden gepleegd. Van toen af aan volgden nog meer onderzoeken, tot de overheid tot de slotsom kwam dat het analyseren van droombeelden voor negenennegentig procent een toekomstige of al actieve crimineel kon opsporen.

Big Brother hield je niet alleen overdag met camera's in de gaten, maar ook tijdens de nacht. Met die laatste gedachte viel Jules in slaap.

De volgende morgen had Jules niet eens de tijd om fatsoenlijk wakker te worden. Vaag hoorde hij deuren openvliegen en een seconde later werd hij bruusk uit zijn bed gesleurd. Zijn armen werden vastgegrepen, op zijn rug gedraaid en vastgemaakt met handboeien. Nog in zijn pyjama werd hij hardhandig een luchtwagen ingeduwd.

'Hé, ik heb niet gedroomd!' schreeuwde hij tegen de vier agenten.

Twee van hen stapten voorin de wagen en twee anderen namen plaats bij Jules achterin.

'Je droomt elke nacht, sukkel,' zei de ene agent. Zijn dunne lippen vormden zich tot een glimlach en zijn blik bezorgde Jules de rillingen.

'Wat heb ik gedroomd dan?'

'Hoe kunnen wij dat weten? We moeten je alleen oppakken. En nu je bek houden!'

De wagen schoot brommend de lucht in en voegde zich tussen de andere vliegende wagens.

De paniek had Jules nu volledig in zijn greep. Hij zag zichzelf al levend verbrand worden, schreeuwend dat hij onschuldig was. Hij hoorde zelfs het venijnige geroddel van zijn collega's:

Dan heeft hij vast zijn vrouw vermoord of zo en dat kwam natuurlijk in zijn dromen terug.

Ongeval, ja ja, dat geloven we toch zeker niet.

Hij had altijd al iets maniakaals over zich, hoe aardig hij zich ook voordeed.

Ja, ik vond hem altijd al iets vreemds en sinisters hebben.

Daarom heeft hij natuurlijk geen vrienden.

De twee agenten die bij hem zaten, keken verveeld uit het raam. Even flitste het door Jules heen dat hij een ontsnappingspoging moest wagen, maar toen zag hij de pistolen die de agenten bij zich droegen. Het leek hem niet waarschijnlijk dat hij het daartegen kon opnemen en bovendien bevond hij zich minimaal vijftig meter in de lucht.

Enkele minuten later daalde de wagen. Jules' ademhaling versnelde toen hij het politiebureau zag. Hij wilde niet uitstappen. Wat nu gebeurde, kon hem niet overkomen. Dit moest wel een nachtmerrie zijn. Ja, dat kon niet anders. Hij moest alleen hoognodig wakker zien te worden.

Maar hij werd niet wakker.

Met slappe benen werd hij hardhandig de wagen uitgetrokken. Het politiegebouw rook naar braaksel, opgedroogde urine en scherpe lichaamsgeuren. Zijn hart sloeg sneller dan ooit en het werd hem meermaals zwart voor de ogen. Midden in de hal hield hij het niet meer uit. Met een zwakke kreun zakte hij door zijn knieën.

De twee agenten trokken hem meteen weer omhoog. Hij kreeg een klap in zijn gezicht. 'Wakker blijven, klootzak, je krijgt nog tijd genoeg om te slapen.'

Een andere agent schoot in de lach.

In een kamer, waar enkel een tafel en twee stoelen stonden en de muren met een rubberachtige stof bekleed waren, werd Jules alleen achtergelaten, nadat ze hem van zijn handboeien bevrijd hadden. De stoelen en de tafel waren vastgeschroefd aan de grond en op het tafelblad zag Jules uitgewreven vlekken die verdacht veel op opgedroogd bloed leken.

Bij iedere seconde die voorbij tikte, voelde Jules zich beroerder worden. Eén troostende gedachte flitste door hem heen: gelukkig maakt Heleen dit allemaal niet mee.

De deur ging open en een man met een glimmende schedel kwam binnen. Hij was hoogstens een meter zestig en zo extreem mager, dat hij leek te verdwijnen in de stoel waarop hij plaatsnam. Het koffertje dat hij bij zich had, zette hij naast zich op de grond.

‘Goedemorgen, Jules,’ zei de man glimlachend. ‘Ik ben dokter Filips. Ik ben hier om als psychiater jouw toestand te analyseren.’

De vriendelijkheid van de man deed iets knappen bij Jules. Hij boog zijn hoofd om het huilen te verbergen, maar een traan plensde op het tafelblad.

‘Wilt u iets drinken?’ vroeg de dokter.

Jules schudde zijn hoofd zonder de dokter aan te kijken.

‘Ik begrijp dat u overstuur bent.’

Dat is een understatement, dacht Jules.

‘U hebt niets te vrezen. Wilt u me aankijken?’

Langzaam hief Jules zijn hoofd op.

‘U hebt een paar vreemde dromen gehad de laatste tijd, Jules.’

‘Ik zou het niet weten, dokter. Ik herinner me mijn dromen nooit.’

‘Zoals de meeste mensen.’ De dokter glimlachte. ‘Maar ze waren er wel degelijk.’

‘Waar...’ Jules slikte. ‘Waar gingen ze dan over?’

De dokter slaakte een diepe zucht. ‘Bloed, veel bloed.’

‘Iedereen droomt toch wel eens over bloed?’

De dokter negeerde zijn vraag. ‘Hoe was uw kindertijd, Jules?’

Hoe cliché, dacht Jules, maar toch antwoordde hij: ‘Goed.’

‘Goed? Dat is alles?’

‘Ik had geen reden tot klagen.’

‘En uw ouders?’

‘Fantastische mensen.’

‘Fantastische mensen, eh.’

‘Ja, inderdaad.’

‘Vertel me iets over hen.’

‘Mijn vader was boekhouder, net als ik. Hij heeft me de liefde voor cijfers bijgebracht.’

‘Zo zo.’

Er viel een stilte waarbij de dokter Jules ononderbroken aankeek met zijn armen voor zijn borst gekruist.

Jules kon de stilte niet langer verdragen. ‘Mijn vader leerde me fietsen en voetballen.’

‘Dat klinkt leuk.’

Jules knikte. ‘Hij leerde me ook zwemmen.’

‘Zwemmen, oké.’

‘Hij was er altijd voor me. Altijd.’

‘Dat blijkt, ja.’

‘Een geweldige vader.’

Opnieuw viel er een stilte. Jules perste zijn lippen op elkaar en keek naar de muur opzij van hem.

‘En uw moeder?’ vroeg de dokter.

Jules verstarde. ‘Prima.’

‘Rare omschrijving, vindt u niet?’

Jules trok zijn schouders op.

‘Wat deed uw moeder voor u?’

Jules’ hersenen werkten op volle toeren, hij beseftte dat hij moest opletten. Werd moeders niet altijd de schuld in de schoenen geschoven voor psychopathisch gedrag van kinderen? Of was dat niet meer zo? Jules wist het niet, maar hij wist wel dat hij maar beter kon liegen, als hij hier levend wilde vertrekken.

‘Ze kookte en stopte me in bed.’

‘Zo.’

‘Ze las me verhaaltjes voor.’

Jules bewoog ongemakkelijk op de stoel heen en weer. De dokter reageerde niet, dus vervolgde hij: 'Ze troostte me toen ik ziek was en bracht me kippensoep.'

'Het klinkt alsof u het perfecte plaatje opdreunt.'

'Zo was ze echt.'

'Hoe was uw huwelijk?'

Een grimmige trek verscheen op Jules' gezicht. Hij hield er niet van als vreemden het over zijn vrouw hadden, dat recht had hij alleen. Maar hij vermande zich en haalde diep adem. 'Goed. We waren erg gelukkig.'

'Uw vrouw is gestorven door een vreselijk ongeval, naar ik gelezen heb,' zei de dokter.

Jules knikte. 'Ik mis haar nog steeds.'

'Na zoveel jaar?'

'Ja. Nog steeds.'

'Hebt u een nieuwe vriendin of vrouw in uw leven?'

Jules schudde zijn hoofd. 'Nee.'

'Waarom niet?'

'Omdat ik nog steeds van Heleen hou. Er is geen ruimte voor iemand anders in mijn hart.'

'U hebt gezien hoe ze eraan toe was, niet?'

'Ja.' Jules voelde de tranen opnieuw opkomen.

'Wat herinnert u zich?'

'Moet dit, dokter?' Jules trok een pijnlijk gezicht.

'Alleen als u wilt. Ik kan u uiteraard niet dwingen.'

Jules zuchtte diep. 'Ik herinner me veel bloed.'

'Net als in uw dromen.'

Jules trok zijn schouders op.

'Waarom kwamen er ook messen voor in uw dromen, Jules?'

'Hoe kan ik dat nou weten! Sorry, ik zou het niet weten, dokter.'

De dokter boog zich iets meer naar voren. 'Wat zeggen messen u?'

Jules keek weg. 'Koken. Eten bereiden.'

'Wat nog meer?'

‘Dat is alles,’ bracht Jules zacht uit. ‘Misschien slagers.’

‘Goed.’ De dokter reikte naar zijn koffertje en haalde er een stapel papieren en een computer uit.

‘Jules, ik zou nu enkele tests willen doen.’

‘Prima.’

De volgende uren moest Jules meerdere vragenlijsten invullen die zijn interesses, voorkeuren, gemoedstoestanden, en zo meer peilden. Sommige op de computer en sommige op papier. Eén test bevatte zelfs meer dan honderd vragen, zodat Jules zich op het einde behoorlijk murw voelde. Aangezien er geen daglicht in de kamer binnenkwam, had hij geen flauw idee hoeveel tijd er verstreken was. Af en toe kreeg hij een glas water en eenmaal een droge boterham met kaas. Hoewel Jules uitgehongerd was, kreeg hij geen hap door zijn keel.

Eindelijk kwam de dokter met de resultaten. Er viel niks van zijn gezichtsuitdrukking af te lezen; het was een stoïcijnse masker. De dokter nam plaats en kruiste zijn armen die hij op de tafel legde.

‘Jules, we komen er niet uit.’

‘Hoe bedoelt u, dokter?’ Jules’ hart dat eindelijk wat rustiger was geworden, begon nu als een gek te kloppen.

‘Volgens de testen bent u redelijk oké.’

‘Redelijk?’

‘De marge is te dun. U valt net onder de randgevallen, de grens van psychopathisch of niet.’

Jules bleef de dokter vragend aankijken, dus vervolgde de dokter: ‘Meerdere “normale” mensen vallen in deze grijze zone.’

‘Dus die dromen betekenden niets?’ Jules durfde het amper te geloven. De spanning in zijn binnenste nam iets af.

‘Nou ...’ de dokter wreef over zijn kin. ‘We hebben er lang over gediscussieerd, ikzelf en nog enkele andere dokters. We kwamen er niet uit, dus hebben we besloten u te laten gaan.’

‘Meent u dat?’

De dokter knikte, maar het leek niet van harte. Jules had het vermoeden dat de dokter het niet eens was met de beslissing, maar dat kon hem weinig schelen.

‘Dus ik ben vrij?’

‘We houden uw dromen de komende maanden natuurlijk intensiever in de gaten.’

‘Dat begrijp ik.’

Het kon Jules niet meer verdommen dat ze zijn dromen extra in de gaten hielden. Hij was vrij! Hij was vrij! Jules stond moeizaam op, zijn spieren stram en stijf van het lange zitten en de spanning van de afgelopen uren. De dokter bleef zitten en keek Jules bedenkelijk na terwijl die naar de deur liep. Voor hij echter naar buiten stapte, draaide Jules zich om.

‘Dokter?’

‘Ja?’

‘Hoe verklaarden u en uw collega’s de bloederige dromen?’

‘We vermoeden dat het ongeval van uw vrouw u getraumatiseerd heeft. Misschien kunt u daarvoor hulp zoeken, Jules.’

‘Bedankt, dokter. U heeft een onschuldige man het leven gered.’

Jules stapte zijn vrijheid tegemoet.

De eerste dagen na zijn arrestatie voelde Jules zich mentaal verkracht. Hij had zich op het werk ziek gemeld. De confrontatie met zijn collega’s kon hij nog niet aan, zelfs al waren ze waarschijnlijk niet op de hoogte van wat hem overkomen was. Het euforische gevoel dat hij het gered had, ebde al vrij snel weg. Het was alsof hij zichzelf niet meer was, zichzelf niet meer herkende. De overheid had een ander mens van hem gemaakt.

Het beeld dat ze van hem hadden, dat van een mogelijke moordenaar, had iets in hem gebroken. Jules had zichzelf altijd als een redelijk persoon beschouwd, niet te soft, maar zeker niet hardvochtig of wraaklustig. Hij kon goed relativeren en rationaliseren zonder zijn hoofd daarbij te verliezen.

Nu echter, wanneer hij zich spiegelde aan de mening van de overheid, leek dit allemaal niet te kloppen, en dat kwetste en frustreerde hem ontzettend. Wanneer had hij ooit iets verkeerd gedaan? Wanneer had hij ooit regels gebroken? Nooit! Dat was het juiste antwoord. Nooit! Toch zag de overheid hem als een persoon op de rand van het psychopathische.

Twee weken later. Jules liep op zijn dooie gemak naar de keuken toe, een tevreden glimlach om de lippen. Hij voelde zich beter dan hij zich in tijden gevoeld had. De handschoenen die hij droeg jeukten een beetje, maar hij genoot ervan; het zoveelste bewijs dat hij nog steeds leefde.

Voorzichtig opende hij een lade en daarna een andere, op zoek naar messen. In de laatste lade trof hij een hele set aan, variërend van aardappelmessjes tot grote, gekartelde vleesmesses. Vrolijk fluitend bekeek hij ze aandachtig en maakte uiteindelijk zijn keuze. Een mes dat, volgens het scherpe lemmet, nog niet zo lang geleden geslepen was. Hij knikte goedkeurend en liep met het mes de keuken uit.

Onderweg naar de woonkamer maakte hij een vreugdesprongetje. In de woonkamer lag een vrouw schuddend en bevend op een plastic zeil. Ze had plakband op de mond en haar handen en voeten waren met tape vastgebonden. Ergens, diep in zijn binnenste, walgde Jules van wat hij van plan was en wilde hij het liefst rechtsomkeert maken. Maar een ander deel, het deel dat barsten vertoonde, wilde wraak. Het wilde de overheid straffen voor hun voorbarige mening. Het wilde hen het bloed geven dat ze verdienden.

Grijnzend liep Jules naar de vrouw toe. Ze keek hem met vochtige, wijd opengesperde ogen aan. Wederom aarzelde Jules, zijn gedachten een achtbaan vol emoties.

Nee, Jules, jij bent geen moordenaar.

Toch wel, volgens de overheid wel.

Stop nu je nog kan, Jules, je bent een goede persoon.

O, volgens wie dan?

Je vrouw, Heleen.

Zij is er niet meer. Niemand anders is er nog die mij een goed persoon vindt.

Jules hand met het mes erin begon te trillen. Hij knielde en boog zich over de vrouw heen. De woorden die ze uitstootte werden vervormd door het plakband, maar ze waren nog steeds duidelijk: 'Nee, nee, nee!'. Het puntje van het mes raakte haar wang aan.

Een psychopaat, ik ben een psychopaat.

Nee, dat ben je niet.

Je valt net in de randgevallen, de grens van psychopathisch of niet.

Je bent een goed persoon.

We kwamen er niet uit, dus hebben we besloten je te laten gaan.

Die vrouw heeft je niets misdaan, Jules. Je bent vrij!

We houden de komende maanden je dromen intensiever in de gaten.

Jules stak toe.

